

Ilma on niin tunkkaista, että kun vetää henkeä niin yskittää. Pienestä ikkunaruuudusta tuleva valo toimii musiikkina pölyhiukkasille, tanssittaa niitä kunnes sysää ne varjoon. Valosta voi nähdä ajan kulun. Voi, mutten näe. Valo tulee ja valo menee. Se osuu eri kohtiin, kunnes menee pois ja huomenna taas lämmittää ne samat kohdat seinästä. Joskus raaputan kynnellä merkin seinään, siihen kohtaan johon valon reuna osuu. Valo ja varjo elävät yhdessä. Ei varjoa ole jos ei valoakaan, valo on niin kuin varjon äiti. Varjo tottelee äitiään. Minä en totellut. Miksi isän piti tehdä niin? Aika on aika ihmeellinen. Kun se kokoajan kuluu ja menee eteenpäin, mutta välillä lyhyt aika tuntuu pitkältä ja pitkä lyhyeltä. Kun lyhyt aika tuntuu pitkältä, niin aika mätelee eli ryömii eli kulkee hitaasti. Nyt aika kulkee hitaasti. Mutta jos lapsi tai aikuinen ryömii, niin sitä voi koskettaa, mutta aikaa ei vaikka se ryömii samalla tavalla. Se on aika ihmeellistä. Päässä tuntuu. Oven luukku kolahtaa. Ruoka-aika. Tarjotin liu'utetaan luukusta sisään. Taas vettä ja leipää. Ei ole nälkä. Äiti sanoo aina, että pakko syödä jos haluaa tulla isäksi. Mutta en halua tulla isäksi. En syö. Vettä juon vähän. Vähän juominen on samaa kuin hörppääminen tai huikan ottaminen. Huikalla voi myös tarkoittaa alkomahoolia. Se on pahaa. Isä kerran antoi, tai antoi toisen ja kolmannenkin, mutta kerran vain suostuin ottamaan. Se sanoi, ettei se ole mies eikä mikään, jos ei alkomaahoolia ota. En ole mikään. Ei ole isäkään enää. Ei kiusaa äitiä mikään, koska ei ole mitään joka olisi mikään. Tai mies. Välillä näen unia. Unia nähdään yöllä, mutta välillä näen päivälläkin. Ne on päiväunia. Mutta nyt en tiedä mikä on päiväuni ja mikä yöuni, kun ei ole yötä. On vain päivää. Näen kauniita unia. Niitä äiti aina minulle toivotti. Mutta joskus uni muuttuu kauniista rumaksi. Viime yönä näin unta, että olin äidin kanssa kotona. Äiti teki minulle pullaa ja söin sitä maidon kanssa. Söin ainakin viisitoista. Sitten uni muuttui rumaksi ja inhottavaksi ja epämiellyttäväksi. Isä tuli. Se otti kaulimen äidin kädestä ja löi ja kysyi, että haluanko minäkin ja minä sanoin että en ja isä kysyi että mitä ja sanoin että en ja se huusi että MITÄ kun ei kai kuullut ja sanoi että mikä hiiri siellä nurkassa vinkuu lattialistan altako tulit ja minulla vierähti kyynel ja sitten se löi äitiä uudelleen ja sitten tuli mustaa ja äiti huusi minulle että älä mutta olin mustassa niin en kuullut tai en ymmärtänyt ja sitten tulikin vain punaista kun isästä vuosi verta. Äiti sanoi että kaikki on hyvin, vaikka ei ollut. Sitten heräsin ja olin täällä samassa vankilasellissäni. Minua vähän itketti. Päässä tuntui. Kuulin sen äänen taas. Piti päästä pois. Sen äänen piti päästä pois, sillä oli kiire. Ja minun piti päästä pois, vaikka minulla ei ollut kiire. En tiedä missä pois on. Kai se on siellä missä ei ole juuri nyt eli tällä hetkellä. Se ääni alkoi puhumaan tosi korkealta. En pidä sellaisesta. Se alkoi niin kuin kimittämään ja äiti tekee sitä kun se on surullinen ja en halunnut, että äiti on surullinen. Mutta ei tämä ääni äidin ääni ollut, vaan miehen. Aloin lyödä päätä seinään, jotta ääni lopettaisi, mutta se vaan jatkoi ja entistä korkeammalta ja nopeammin joten minä löin entistä kovempaa ja nopeammin ja löin siihen kohtaan johon olin niitä viiruja raaputtanut valosta ja valo lämmitti takaraivoa ja jokin lämmitti eturaivoa en tiedä mikä ehkä raivo ja hakkasin päätä kovempaa ja ääni huusi kovempaa ja sitten kuulu rusahdus ja olin toisella puolen seinää. Näin hämmästyneen eli ihmettelevän eli huuli pyöreenä ilmeen sen toisen kasvoilla. Olinko nyt poissa. En tainnut olla. Olin toisessa sellissä. Mutta mihin menisin nyt? Aikaisemmin tuli ensin mustaa ja sitten punaista mutta nyt tuli silmiin punainen en tiedä mistä ja sitten paljon huutoa kaikki huusi minä ja se toinen ja se joku päässä ja vartija jolla on iso pamppu ja pyssy ja sitten tuli mustaa. Päässäni oleva ääni huusi, että se pääsee vapaaksi ja minä isäni sellikaveriksi. En halunnut, mutta minulta ei kysytty. Mustassa ei ollut enää valoa.